

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - קדושים פג.

רבי יוסי תקמון נכנס לפני רבי שמעון יום אחד, מצא אותו שהיה יושב וקורא, כתוב (בראשית ב) ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואכל. משמע שאדם וחוה נבראו כאחד ובגוף אחד, שכתוב אשר נתת עמדי, ולא כתוב אשר נתת לי. אמר לו, אם כך, והרי כתוב (שמואל א א) אני האשה הנצבת עמך בזה, ולא כתוב הנצבת לפניך. אמר לו, אם כתוב הנצבת עמך - הייתי אומר כך, כמו שכתוב אשר נתת עמדי, אבל הנצבת כתוב.

רבי יוסי זעירא, עאל קמיה דרבי שמעון יומא חד, אשכחיה דהוה יתיב וקארי, בתיב, (בראשית ג) ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואכל. משמע האדם וחוה נבראו אתבריאו, ובגופא חדא. דכתיב אשר נתת עמדי, ולא כתיב אשר נתת לי, אמר ליה, אי הכי, והכתיב (שמואל א א) אני האשה הנצבת עמך בזה. ולא כתיב הנצבת לפניך. אמר ליה, אי כתיב הנצבת עמך, הוה אמינא הכי, דכתיב אשר נתת עמדי, אבל הנצבת כתיב.

אמר לו, והא כתיב (בראשית ב) ויאמר ה' אלקים לא טוב היות האדם לבדו ויעזר כנגדו. אעשה לו השתא. אמר ליה הכי הוא ודאי, האדם לבדו הוה, ולא הוה ליה סמך מנוקביה, בגין דהוה בסטרוי כמה דאוקימנא. ומה דאמר אעשה לו עזר, הכי הוא, ולא כתיב אברא לו עזר, בגין דכתיב, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם. אבל אעשה כתיב, ומהו אעשה. אתקון. משמע דקודשא בריך הוא נטיל לה מסטרוי, ותקון לה בתקונא, ואייתי לה קמיה. וכדין אשתמיש אדם באנתתיה, והוה ליה סמך.

ותנינו, שפירו דאדם קדמירא דקיטרא עלאה, מזיחרא דנהרא. שפירו דהוה, ולא הוה וכלין כל בריוו לאסתכלא בה. ואפילו אדם לא הוה אסתכל בה, עד ההוא זמנא דחאבו, ואעדיאת (ס"א ואזעירת) שפירו דלהוה. בדין אסתכל בה אדם, ואשתמודע בה לשמשא בה. הוה הוא דכתיב, (בראשית ד) וידע אדם עוד את אשתו. וידע: בכלא. וידע: בתשמיש. וידע: דאשתמודע בה ואסתכל בה.

ותנינו, אסור ליה לבר נש לאסתכלא בשפירו דאנתתא, בגין דלא יתי בהרהורא בישא, ויתעקר (רפ פ"ד ע"א) למלה אחרא. וכך הוה רבי שמעון עביר, כד הוה אזיל במתא, והוה חבריא אזלון אבתריה, והמו לאינתו שפיראן, מאיך עיניה, והוה אמר להברייא אל תפנו.

אמר לו, והרי כתוב (בראשית ב) ויאמר ה' אלקים לא טוב היות האדם לבדו ויעזר כנגדו. אעשה לו עזר. אמר ליה הכי הוא ודאי, האדם הוה לבדו, ולא הוה ליה סמך מנוקביה, בגין דהוה בסטרוי כמה דאוקימנא. ומה דאמר אעשה לו עזר, הכי הוא, ולא כתיב אברא לו עזר, בגין דכתיב, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם. אבל אעשה כתיב, ומהו אעשה. אתקון. משמע דקודשא בריך הוא נטיל לה מסטרוי, ותקון לה בתקונא, ואייתי לה קמיה. וכדין אשתמיש אדם באנתתיה, והוה ליה סמך.

ותנינו, שפירו דאדם קדמירא דקיטרא עלאה, מזיחרא דנהרא. שפירו דהוה, ולא הוה וכלין כל בריוו לאסתכלא בה. ואפילו אדם לא הוה אסתכל בה, עד ההוא זמנא דחאבו, ואעדיאת (ס"א ואזעירת) שפירו דלהוה. בדין אסתכל בה אדם, ואשתמודע בה לשמשא בה. הוה הוא דכתיב, (בראשית ד) וידע אדם עוד את אשתו. וידע: בכלא. וידע: בתשמיש. וידע: דאשתמודע בה ואסתכל בה.

ותנינו, אסור ליה לבר נש לאסתכלא בשפירו דאנתתא, בגין דלא יתי בהרהורא בישא, ויתעקר (רפ פ"ד ע"א) למלה אחרא. וכך הוה רבי שמעון עביר, כד הוה אזיל במתא, והוה חבריא אזלון אבתריה, והמו לאינתו שפיראן, מאיך עיניה, והוה אמר להברייא אל תפנו.

תורה עב

לפעמים בא לאדם הרהור תשובה, ונעשה באתו שעה איש בשר, ואחר-כך רוצה לעשות עבדא, באשר שנתעורר לבו לתשובה, כגון רוצה לנסע להצדיק, ואחר-כך בשנוסע, מתגבר עליו היצר הרע, ונופל מתשוקתו שהיה לו תהילה, ואחר כך בשבא להצדיק, מתגבר עליו היצר הרע עוד יותר, ואובד כל השקו. אל יקשה בעיניך זאת, ואל יבהלך רעיוניך על זה, כי דע, שזה נמשך מחמת פי בתהלה בשבא לו ההרהור תשובה, מחמת הטוב שהתעורר בתוכו, אזי על ידי מעשיו באתו שעה, המית יצרו, ונתבטל יצרו הרע שהיה לו, כי המיתו בזה ההרהור תשובה והעבדא של אותו השעה, ואחר כך בשרוצה לנסע, מתגבר עליו יצר הרע אחר. כי כל הגדול מהברו יצרו גדול ממנו (כשארז"ל סוכה נב), ויש לו עתה יצר הרע גדול ממח שהיה לו תהלה. על כן אם אינו מתחזק נגדו, אזי מתגבר עליו זה היצר הרע החדש, ונופל מתשוקתו שהיה לו תהלה. כי צריך התגברות חדש ביותר, נגד זה היצר הרע החדש שבא לו כנ"ל:

כי יש כמה בחינות ביצר הרע. כי יש בני אדם נמוכים מגשמים, שהיצר הרע שלהם הוא גם כן יצר הרע נמוך ומגשם. והרב, היצר הרע שלהם הם הדמים בעצמם, הינו הדם שבחלל השמאלי, שהוא בתקפו. ועקר בלבולים שלהם, מעכירת ומבלבול הדמים. ובאמת מי שיש לו דעת צח כל שהוא, היצר הרע הזה הוא אצלו שטות גדול ושנועז, ואין צריך שום התגברות לנצח אותו. ואפלו מה שנחשב בעיניו הקמוץ לנפיון גדול, כגון הנפיון של תאות נאוף, הוא אצלו שטות, ולא נחשב לו לשום נפיון כלל. כי מי שיש לו שום דעת, וידע מעט מגדלות אדוננו הבורא יתברך שמו, כמה שפתיב (תהלים קלח): כי אני ידעתי כי גדול ה' ואדונינו מכל אלהים. ואי אפשר להסביר זה, לא בכתיב ולא בעלפה, כי גדלת השם יתברך הוא רק לכל חד לפום מה דמשער בלבה, כמו שפתיב בזהר הקדוש (וירא קג): נודע בשערים

בעלה - לכל חד לפום מה דמשער בלבה. ומי שזוכה לשער בלבו את גדלת השם יתברך, בודאי אצל זה אינו נחשב שום דבר לנפיון, ואין צריך שום התגברות על זה. רק שיש בחינת יצר הרע, שהוא מלאך הקדוש, ואף-על-פי-כן הוא יצר הרע, וצריך להתגבר ולהמלט מאד ממנו. הינו בחינות גבורות, בחינות דינים. וזה הפר דעת, יש לו זה היצר הרע הנ"ל, הינו גבורות ודינים. וצריך להתגבר עליו, ולהמתיק הדינים, שיהיה רק פלו טוב. כי מי שנכלל במקום שצריך להכלל, הינו באין סוף, שם פלו טוב, ואין שם דיו, חס ושלום. על כן צריך להיות פלו טוב, ולהמתיק כל הגבורות והדינים, שהם היצר הרע שלמעלה. וכזה פגם דוד ככת שבע, כי בודאי חליקה לומר, שדוד הטא בגשמיית מחמת תאוה, חס ושלום, כי כבר אמר דוד בעצמו: ולכי חלל בקרבי (תהלים קט), שהרג כבר את היצר הרע הגשמי בתכלית, והכניע הדם שבחלל השמאלי. ואף שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת נו): כל האומר דוד הטא אינו אלא טועה וכו', אף-על-פי-כן, אפלו זה הפגם הקטן והחטא קל שנעשה, כמובא, גם זה בודאי לא היה, חס ושלום, מחמת תאוה, מחמת עכירת הדמים, חס ושלום, שמשם בא תאוה זו של נאוף. רק הפגם ש'לו היה למעלה בגבורות, שלא המתיק היצר הרע שלמעלה, הינו הגבורות והדינים. וגם זה היה בדקות גדול, כי ראוי היה בת שבע לדוד וכו'. וזה שנאמר בדוד (דברי הימים א כב): לא תבנה בית לשימי כי דמים רבים שפכת, הינו שלא המתיק הגבורות, על-יבן לא זכה לבנות הבית. ואף שמלחמת ה' נלחם, עם כל זה למעלה למעלה, בתכלית המעלה, במקום שצריך להכלל, הינו באין סוף, שם פלו טוב, וצריך להיות רק טוב בלי שום דינים כלל: וזה בחינת (ת"ז תיקון ע' דף קכג): אפלו פתר עליון אכמא איהו לגבי עלת העלות. בחינת (תהלים פב): לא ידעו ולא יבינו בחשכה יתחלכו, בחינת* הקדשה שלמעלה, * שהוא היצר הרע של הצדיקים הקדושים הנ"ל. וכן שלמה המלך עליו השלום, שנשא בת פרעה ונשים נכריות רבות, בודאי לא יעלה על הדעת, שהיה מהיצר הרע

הנשמי, כי היה חכם אמת, כמו שכתוב (מלכים א ה): ויחכם
מכל האדם וכו'. וכבר מנה פלל בדינו, שמי שהוא חכם
אמת קצת, אינו נחשב אצלו זאת התארה לשום נסיון. אפלו
אם תתבע אותו אשה יפה במקום סתר, שיהיה בידו למלאת
התארה, הוא אצלו רק שטות ושגעון, ואינו נחשב לו לנסיון
בלל. ומה שנאמר בתורה שבח יוסף הצדיק שעמד בנסיון,
יש בזה סוד. ועקר הנסיון בבחינה הנ"ל, בבחינת המתקת
הגבורות, לנצח היצר הרע של מעלה. אבל לא לנצח היצר
הרע הנשמי, שזה אינו נסיון בלל. וכן מה שפגם שלמות, לא
היה רק בבחינה זו כנ"ל:

ועל כן מי שיש עליו דינים, הם ושלום, ויש לו איזה צרה,
רחמנא לצלן, צריף לראות ולהשתדל מאד להציל מהיצר
הרע אז. כי עקר היצר הרע הוא מהדינים, כי אפלו היצר
הרע העב והנשמי של עבירות הדמים, בודאי יש לו שרש
למעלה הימנו, וזה היצר הרע שלמעלה ממנו, יש לו גם
בן שרש, כי יש כמה בחינות ביצר הרע. * ויש יצר הרע,
שאינו מגשם כל בה, שאינו מעבירת הדמים, אף הוא בחינת
קלפה דקה. וגם זה היצר הרע, אינו היצר הרע של הקדושים
בעלי חכמה ודעת, כי אצלם הוא רק היצר הרע שלמעלה,
שהוא מלאף הקדוש, שהוא בחינת גבורות ודינים. והוא
תכלית השרש העליון, של כל היצרים רעים, מהיצר הרע
העליון, עד היצר הרע התחתון המגשם והמזהב, השוטה
והפתי והסבל, עבירת הדמים. עליכן, פשוט על אדם דינים,
מאחר שמתגבר עליו גבורות ודינים, שהוא השרש של כל
היצר הרע, עליכן אז מתגבר עליו מאד היצר הרע שלו,
וצריף השתדלות והתחזקות על זה. ותדע, שהיצר הרע של
רב העולם, שהוא עבירת הדמים, הוא שטות ושגעון וסכלות
גדול, כמה שאמרו (סוטה ג): אין אדם עובר עברה אלא אם
בן נכנס בו רוח שטות. כי באמת יש רוח שטות של עברה,
שהוא חכם גדול יותר מכל העולם, ואף על פי כן הוא רוח
שטות. אף זה הרוח שטות של רב העולם, הוא שטות ממש,
אוויל פתי ומשגע. והלא תראה, שיש כמה בני אדם שיש להם

הרהורי עבודה זרה, ויש שבשעה שעומד להתפלל בא לנגדו
דמות עבודה זרה, ואף שידע בעצמו שאין בה ממש, אף
על פי כן מתגבר עליו מאד, ומצטיר ועומד לפניו זה הדמות,
וקשה לו מאד להעביר זאת מדמיונו ומחשבתו. ועתה ראה,
היש לך שטות גדול ושגעון יותר מזה. ובודאי מי שמתגברים
עליו אלו הדמיונות, קשה לו מאד להציל מהם, ולהעבירם
ממחשבתו, וכל מה שמתגבר ומנענע וזרק ראשו הנזה והנה,
מתגברים עליו הדמיונות אלו יותר ויותר. כי זה טבע וסגלת
של אלו היצרים הרעים המזהמים, כל מה שרוצים להתגבר
על אלו המחשבות, יותר ויותר הם מתגברים. כי הוא כמו
שאדם בורח מדבר, ומסתפל מן הצד פלאהר יד על זה הדבר
שברח ממנו, ואזי הדבר הזה מתגבר עליו ביותר, כי לא
הסיה דעתו מזה, רק אדרבא שמסתפל בכל פעם לאחריו על
זאת המחשבה, והבן זה. וכמו שידוע לכל מי שנלכד בזה, ויש
לו אלו המחשבות, רחמנא לצלן. ובזה יכול כל אדם להבין
שהוא שטות ושגעון גדול, והוא רק מעבירת הדמים, מעבירת
ובלבול הפוח. כי זה ידוע לכל, שעבודה זרה אין בה ממש,
ואף על פי כן קשה לו מאד לסלק מחשבתו מהם, מחמת
שכבר נתעבר ונתבלבל מזה מאד. בן אלו הרהורי זנות
שיש לרב העולם, בפרט בשרואה בעיניו, כגון בעת שנודמן
לפניו אשה, וכשהוא רוצה להיות איש פשר, ואינו רוצה אלו
הרהורים, ואזי מנענע ראשו, ורוצה לסלק המחשבות אלו
ממנו, ויותר ויותר הם מתגברים עליו כנ"ל. וכאמת מי שיש
לו דעה, הוא אצלו שטות גדול, ואינו נחשב אצלו לשום
מעלה, מה שאינו נופל עליו הרהור מזה, ואינו צריף בלל
לזרק ולנענע ראשו בלל. וכמו שאצל רב בני אדם הוא שטות
ושגעון אלו הרהורי עבודה זרה, בן אצלו שטות הרהורי
זנות. ועל כן איתא בזהר (קדושים פד): שרבי שמעון בר
יוחאי בד חזא נשין שפירין, אמר: אל תפנו אל האלילים.
כי הם בחינת אלילים, וכמו שהרהורי עבודה זרה הם שטות
נגלה לכל העולם, בן אלו הרהורי זנות הם שטות ושגעון. על
כן עקר התקנה – מי שכבר נלכד בזה, ויש לו אלו המחשבות,

הן הרהורי זנות, הן הרהורי עבודה זרה, הם ושלום, אין לו תקנה, רק שינקדש ויטהר גופו, כדי שיזדבב ויטהר דמיו. וילך אצל חכם האמת, ויזרה לו דרכי התשובה, דרכי החכמה, עצות נכונות על כל דבר, אז יבנע לבבו הערל, וישב ורפא לו. אבל כל זמן שעדיין לא נתקדש ונטהר גופו, אין שום תקנה מזה שמתגבר ומתאמץ, ויש לו יסורים גדולים לסלק המחשבה, פי יותר ויותר הם מתגברים כנ"ל: גם עצבות הוא מזיק מאד, ונותן פח לזה היצר הרע העב הנשמי. על כן אדרבא, אם רוצה להיות ירא ה', ורוצה להתפלל, ואינו רוצה באלו המחשבות רעות, צריך שלא להשגיח עליהם

כלל, ושלא יכפת לה מה שעומדים לפניו, ורק יעשה את שילו בפנה שהוא עוסק – בתורה או תפלה או משא ומתן – ולא ישגיח עליהם כלל. וכמו ששמעתי מעשה באחד שבשעה שעמד להתפלל, היה מזדמן ועומד לפניו בדמיונו עבוי' ערל, והיה לו יסורים גדולים מזה, וכל מה שרצה להתגבר ולסלק המחשבה, התגברה עליו יותר. ויעץ לו חכם, שלא יכפת לה, ויעמד העבוי'ם, ואף על פי כן יעשה את שילו ויתפלל, ובזה יסתלק ממנו. אף זה עצמה לפי שעה, כל זמן שלא נתקדש גופו עדין. והעקר לקדש ולטהר עצמו כנ"ל, וילך לחכם, ויתן לו עצמה נכונה על כל דבר כנ"ל:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

רבי יוסי זעירא, עאל קמיה דרבי שמעון יומא חד, אשפחיה דהיה יתיב וקארי, כתיב, (בראשית ג) ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל. משמע האדם והיה כחא אתבריאו, ובגופא חרא. דכתיב אשר נתת עמדי, ולא כתיב אשר נתת לי, אמר ליה, אי הכי, והכתיב (שמואל א א) אני האשה הנצבת עמך בזה. ולא כתיב הנצבת לפניך. אמר ליה, אי כתיב הנתנת עמך, הוה אמינא הכי, דכתיב אשר נתת עמדי, אבל הנצבת כתיב. – רבי יוסי הקטן, שהיה חכם אמת והכיר בגדולת הבורא כפי מה ששיער בליבו, ומגודל הכרתו בגדולת הבורא ממילא הכיר קטנותו לכן נקרא רבי יוסי הקטן דייקא, נכנס לפני רבי שמעון יום אחד, שבלימודו אצל רבי שמעון הכנים בחינת יום הגאולה העתידה, בה יומתקו כל הדינים ויהיה כולו טוב, כי יכירו וידעו גדולתו יתברך, זה הוא היום אשר נאמר בו יום אחד יודע לה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, שיהיה אז כולו טוב, כי כולם יתכללו בו יתברך ללא דינים, כי לעתיד יברכו גם על הרעה הטוב והמטיב, כי גם הדין יתכלל בשורשו (עיין תורה ד' בתחילתה, וכן תורה כ"א בענין התכללות וכן בתורה נ"א בענין האחדות והטוב), מצא רבי יוסי את רבי שמעון, שראה מציאותו הקדושה להיות נכלל בטוב ה' על ידי לימוד התורה,

שהיה יושב, המורה על התכללות באור אין סוף, היושב בשמים ללא שינוי וריבוי, אלא בחינת אחדות פשוט (עיין תורה כ"א שם ותורה נא כנ"ל) וקורא ומגלה בפיו הטוב שבתורה לעולם למתק כל הדינים, כי רבי שמעון חכם האמת, אשר נודע בשערי ליבו אדון כל, אשר נכלל באור אין סוף, ולכן יכול לפתור את כל העולם מן הדין ומן היצר הרע המשתלשל ממנו עד לעכירת הדמים. כתוב, ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל. מדיוק לשון הפסוק משמע שאדם וחיה נבראו כאחד, דהיינו בזמן אחד ללא השתלשלות מעילה לעלול מזכר לנקבה, וכן בגוף אחד, שלא היו נפרדים זה מול זה, אלא דבוקים אהור באהור כאיש אחד, שכל זה כביכול הוא בחינת יצר הטוב, בחינת התכללות באין סוף אשר כולו טוב, הפך יצר הרע שהוא בחינת פירוד בחינת דינים המסתירים האחדות הפשוט. אלא מאחר והוא אהור באהור הוא באמת בחינת דינים והסתרה. ואיך מדייק שנבראו כאחד בגוף אחד, אלא, שכתוב אשר נתת עמדי, מאוחדת בי, ולא כתוב נתת לי, מוכח מונחת לפני ממקום אחר. אמר והקשה לו רבי יוסי, אם כן שכך יש לדייק, והרי כתוב אני האשה הנצבת עמך ממש באוחדת כך, בזה, ולא כתוב הנצבת לפניך מנגד. אמר לו רבי שמעון כי אין להשוות הדיוק, כי אם היה כתוב נתנת עמך, הייתי אומר כך שהוא כמו

שכתוב אשר נתת עמדי באחדות גמורה, אבל מאחר וכתוב הנצבת, שמשמע שנצבת כולה בקומה שלמה בפני עצמה, לכן למרות שאמרה עמכה בזה, הרי שהוא בנפרדות מנגד.

והנה יש לומר על פי דברי רבנו המפרשים כוונת רשב"י, כי עץ החיים אשר בגן, כולו טוב והוא בחינת התכללות באור אין סוף אשר כולו טוב ואין שם רע כלל. ולעומתו בעץ הדעת טוב ורע יש בחינת השתלשלות הדינים שהוא בחינת הרע שבעץ שהוא בחינת יצר הרע והוא משתלשל מבחינת מה שהקב"ה בתחילתה רצה לברוא הבריאה במידת הדין (כמובא שם בהגה). והנה אדם הראשון נצטווה שלא לאכול מעץ הדעת טוב ורע שלא יאחו בו הרע. והיה לו להיות ארך אפים, בחינת רחמים, שמשם הכוח לשבר יצר הרע, שהיה צריך שיהיה לו אריכות אפים להמתין עד לשבת. ואדם הראשון ענה לשאלת ה' אותו על סיבת האכילה, כמשליך האשמה כלפי שמיא בטענה כי האשה אשר נתת עמדי, דהיינו בתחילה נבראנו בעת אחת בגוף אחד כנ"ל. והרי שהיינו בבחינת טוב ללא אחיזת רע כלל. אך אחרי שהפרדת אותה ממני להיות כנגדי, שהוא הפך ענין התכללות אלא הוא בחינת דין, אזי דייקא היא נתנה לי (כמו דיוק הרשב"י כנ"ל, אילו היה כתוב האשה אשר נתת לו) מנגדי ומלפני מן העץ ולכן אזי דייקא בסיבת זה ואוכל הרע שבעץ לתוכי, כי נאחו בי יצר הרע מן הפירוד.

ועתה מקשה רבי יוסי על טענת רשב"י לומר כי המה היו גוף אחד כנ"ל, אלא שבעומק לפי דברנו בא להמשיך דברי רשב"י כדי להבין כוונת ה' בפרוד שעשה בין אדם לחוה והוא מענה לטענת אדם הראשון לסיבת גרימת החטא כנ"ל.

אמר ליה, והא פתיב (בראשית ב) ויאמר יי' אלקים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו. אעשה לו השתא. אמר ליה הכי הוא ודאי, האדם לבדו הוה, דלא הוה ליה סמך מנוקבניה, בגין דהוה בסטרוי כמה דאוקימנא. ומה דאמר אעשה לו עזר, הכי הוא, דלא פתיב אברא לו עזר, בגין דכתיב, (בראשית ה) זכר

ונקבה בראם. אבל אעשה פתיב. ומחו אעשה. אתקו. משמע דקודשא בריה הוא נטיל לה בסטרוי, ותקין לה פתקונא, ואייתי לה קמיה. וכדין אשתמש אדם באנתתיה, והנה ליה סמך. – אמר לו רבי יוסי לרשב"י, איך נאמר שהיו מאוחדים הרי כתוב לפני, ויאמר ה' אלוקים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו, ויש לדייק מן הלשון אעשה לו בריאה מחודשת עכשיו ולא אמר אפריד ממנו הקיים בו מכבר, משמע שלא היו קודם לכן יחד, אלא חוה היא בריאה מחודשת לגמרי אשר נבראה כנגדו. אמר לו רשב"י כך הוא ודאי, שאדם לבדו היה, אך הוא רק מבחינת זה שלא היה לו סמך מנקבתו, (יש להקשות מדוע לא דייק רבי יוסי כרבו מן המילים היות אדם לבדו מרם בריאת חוה אלא דייק מן המילים אעשה לו עכשיו כנ"ל) ומדוע לא היה לו סמך מפני שהייתה מצדו, דבוקה בו אחור באחור כפי שבארנו. רוצה לומר שהיה לבדו לבלי יכולת להשפיע לזולתו, לכן עיקר העזר כנגדו הוא מצד שנעשתה לו עתה סמך, דהיינו שהוא עתה במדרגה מעליה בבחינת משפיע הסומך עליה להשפיע בה טובו, כי בעת הפירוד אמנם נעשתה בחינת בחינת דין, בחינת כלי וחסרון ונקב (סמך מנוקביא כנ"ל) ולא כבתחילת בריאתם באחדות שהייתה בצדו כנ"ל באותה מדרגה. ומצד זה שהייתה בצדו שאין ניכר כלי שבה והוא בבחינת לבדו לבלתי יכולת להשפיע, לכן נחשב שהיו בחינת אחור באחור, כי עיקר גילוי פנים בפנים הוא בחינת השפעת האור לבטל הדינים והחסרון דייקא. נמצא שבאמת יצר הרע הבא מן ההפרדה בתכלית והסוף הוא טוב מאד ואין נכונה טענת אדם הראשון כלפי שמיא כנ"ל שהנסירה גרמה לחטא האכילה אלא אדרבא על ידי החסרון והדין שממנו השתלשלות יצר הרע דייקא ניכר הרחמים והשפע, יתרון האור מן החושך. בחינת ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך בשני ייצרך, כי עיקר סיבת הדין ויצר הוא להתגבר עליו לשברו על ידי העליה וההתכללות בטוב אשר שם ממילא אין דין והבן כי הוא הטוב הגנוז שבכוונת בריאת העולם שבו עכירת הדמים. וממשיך רשב"י לפרש הפסוק ולתרץ קושיית רבי יוסי, ומה שאמר אעשה לו עזר, כך הוא אכן הדיוק שאעשה

לו דבר מהודש מן העשוי מכבר, דהיינו מחוה שהייתה כלולה בו, שהרי לא כתוב אברא לו עזר עתה, בריאה מהודשת לגמרי, והראיה שזו עשייה בדבר הקיים, משום שכתוב לפני כן זכר ונקבה בראם, מאוחדים כנ"ל. אבל כתוב אעשה שהיה לדייק כדברך רבי יוסי, אלא ומה הוא אעשה. אתקן כראוי דבר הקיים. משמע שהקב"ה נטל אותה מצדו, מאותה מדרגה אשר מאוחדת בו, ותקן אותה בתיקון להיות סמך כנ"ל ונקב והיסרון ודין ניכר להיות האדם סומך בה להשפיע בה למתקה, והביא אותה לפניו שיוכל להשפיע לזולתו אשר כנגדו הארת פנים בפנים, את טובו לה. וזהו דייקא שהביא אותה לפניו, רוצה לומר בשביל פניו, בשביל הארת פנים, ואז השתמש אדם באשתו, שבזכותה עתה נעשה הוא בחינת שמש המשפיע ללבנה, והייתה לו לסמך כנ"ל שהיה סומך מעליה להאיר טוב האור למתק הדינים על ידי התכללות חוה שהיא בחינת דין. כי עיקר הטוב ניכר בעת שהוא מושפע לזולתו. שזו הייתה סיבת הבריאה להטיב מטובו אשר באין סוף לזולתו, המה הנבראים המקבלים טובו. ועיקר התכללות בטוב הוא דייקא על ידי שמתדמים ליוצרם בהשפעת ההטבה, מה הוא רחום אף את רחום. ולכן דייקא אמר ה' אלוקים, שהוא מידת הדין הנכללת ונמתקת במידת הרחמים שם הויה ברוך הוא, (עיין שוב תורה ד' כנ"ל פרוש הפסוק בה' אהלל דבר באלוקים אהלל דבר) ויאמר אלוקים לא טוב היות האדם לבדו, כי בהיותו לבדו לבלי יכולת להשפיע טובו אזי הוא לא טוב כביכול, ודייקא על ידי שיש דין ויש יצר המשתלשל ממנו עד לדמים העכורים מדרגות לרוב, שעל ידי זה כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו עד שנעשה מלאך קדוש ממש, ובכל מדרגה צריך לזכור תכלית הטוב שבזאת הגדלת היצר ואל יקשה בעיניו זאת שמתגבר עליו יצר הרע עוד יותר ואובד השקן שבקדושה ולא יבהלוהו רעיוניו על זה, כי בכל פעם שממית היצר אזי עולה למדרגה הבאה ובא לו יצר חדש מזוכך וקדוש יותר, שגם אותו יש למתק עד שאפילו אור הכתר יש למתק כי הוא אוכמא לגבי עילת העילות, אור אין סוף ברוך הוא, אשר שם כולו טוב בתכלית. ונמצא דייקא בחינת ה' אלוקים, מה שנכלל הדין בטוב

ונמתק, הוא האומר, כי לא טוב היות אדם לבדו לכן אעשה לו עזר, הוא דין הננסר להיות מנגד להיות לעזר, כי בזכותו היכולת להטיב, אשר יש למתקן בהטבת האריכות האפים וההמתנה, שאז דייקא יתגלו הרחמים וטובו יתברך. והבן היטב.

וְתַנְיִן, שְׁפִירוֹ דְאָדָם קְדִיתִירָא דְקִיטְרָא עֲלָאָה, מְזִיחָרָא דְנַחֲרָא. שְׁפִירוֹ דְחַוָּה, דְלֹא הָוּוּ יְכַלִּין כָּל פְּרִיִין לְאַסְתְּכָלָא בָּהּ. וְאַפִּילוּ אָדָם לֹא הָוּוּ אֶסְתְּכָל בָּהּ, עַד תְּחִוָּא זְמַנָּא דְהָאבִי, וְאַעֲדִיאת (ס"א וּזְעִירָת) שְׁפִירוֹ דְלַחֲוִין. פְּדִין אֶסְתְּכָל בָּהּ אָדָם, וְאַשְׁתְּמוּדַע בָּהּ לְשִׁמְשָׂא בָּהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ד) וַיֵּדַע אָדָם עוֹד אֵת אֲשֶׁתּוֹ. וַיֵּדַע: כְּכֹלָא. וַיֵּדַע: בְּתִשְׁמוּשׁוֹ. וַיֵּדַע: דְאַשְׁתְּמוּדַע בָּהּ וְאַסְתְּכָל בָּהּ. – וּשְׁנִינוּ הַלִּימוּד שֶׁהוּא טוֹב הַתּוֹרָה, שִׁישׁ לִשְׁנֵנוּ וְלַהֲתַחֲדֵשׁ בְּטוֹב הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא הַתְּבַלִּין הַמְתוֹק הַנִּבְרָא בְּשִׁבִיל לְמַתֵּק יֵצֵר הָרַע שֶׁבְּכָל מַדְרַגָּה שְׂגוּדֵל בָּהּ, וּשְׁנִינוּ לְחַדֵּד הַהֲבֵנָה וְלַהֲעֵמִיק בְּסוּד יוֹפִים שֶׁל אָדָם וְחוּה, יוֹפִיו שֶׁל אָדָם, קוּדֵם הַחַטָּא, הוּא כִּפְּא שֶׁל קֶשֶׁר הָעֲלִיוֹן מִהַזְהָר הַמְאִיר, כִּי הַיּוֹפִי הוּא גִילּוּי הָאֹר הַמְתַּלְבֵּשׁ בְּכֹלִי, וְהַכִּסָּא, הוּא אָדָם הַרְאֲשׁוֹן, אֲשֶׁר יוֹשֵׁב עָלָיו הָאֹר שֶׁלְמַעְלָה מִמֶּנּוּ, הַכִּסָּא הוּא מַכְסֵה וּמְגַלָּה דִּיִּיקָא עַל יְדֵי הַכִּיסוּי, לְגַלּוֹת טוֹב אֹר אֵין סוֹף בְּמִידָה, וְהוּא הָאָדָם קֶשֶׁר בְּשׁוֹרְשׁוֹ בְּקֶשֶׁר עֲלִיוֹן, כִּי אָדָם הַרְאֲשׁוֹן הִיָּה מְקַבֵּל מֵאוֹרוֹת שֶׁל עוֹלָם הָאֲצִילוֹת בְּחִינַת כֶּתֶר שִׁמְשֵׁם הַזְהָר הָעֲלִיוֹן, כִּי אֹר אֵין סוֹף מְתַלְבֵּשׁ בְּזוֹכֵת גְּדוּלָה בְּאֹר הַכֶּתֶר שֶׁבְּאֲצִילוֹת וְעַדִּין הוּא בְּחִינַת אוֹכְמָא לְגַבִּי אֹר אֵין סוֹף בְּעֵצְמוֹ הַבְּלַתִּי גְבוּל. וַיּוֹפִיָּה שֶׁל חוּה קוּדֵם הַחַטָּא, אֲשֶׁר הִיא מִתַּחַת מַדְרַגַּת אָדָם הַרְאֲשׁוֹן וְלִכְּנָן דִּיִּיקָא בְּבְחִינַת דִּין קְדוּשׁ שְׁבָה מִתְּגַלָּה הַיּוֹפִי בְּיוֹתֵר, כִּי כָּל שֶׁהַמְּדַרְגָּה יוֹתֵר נְמוּכָה וְכֵה מְאִיר אֹר עֲלִיוֹן יוֹתֵר זֶהוּ עֵיקֶר הַיּוֹפִי וְעֵיקֶר גְּדוּלַת תְּפֹאֶרֶת הַרְחָמִים. וַיּוֹפִי חוּה אֲשֶׁר קְבֵלָה בְּאַחַדוֹת וּבְזוֹכֹת דֶּרֶךְ אָדָם אֵת אֹרוֹת הָאֲצִילוֹת הַנִּשְׁגָּבִים, לֹא הִיוּ יְכוּלִים כָּל הַבְּרִיּוֹת לְהַסְתְּכָל בָּהּ, כִּי בִיחַם אֵלֵיהֶם שֶׁהֵם בְּחִינַת כְּלֵי עֵב יוֹתֵר, הִרִי שֶׁהִיִּיתָה בְּחִינַת אֹר עֲלִיוֹן מֵאֵד שְׁאֵין בִּיכוּלַת לְהַסְתְּכָל בּוֹ. וְאַפִּילוּ אָדָם שֶׁהִיָּה כְּבִיכוּל לְמַעְלָה מִמְּדַרְגָּתָהּ, לֹא הִיָּה מִסְתְּכָל בָּהּ, שֶׁלֹּא הִיָּה יְכוּל לְהַשִּׁיג גְּדוּלַת הַרְחָמִים הַמְּמַתְקִים בְּחִינַת הַדִּין הַיּוֹתֵר גְּדוּלַת מִמֶּנּוּ

עצמו, שהרי הייתה מדרגה מתחתיו. והנה באמת אם היה זוכה לאריכות אפים להמתין עד שבת אזי על ידי הרחמים היה כביכול להאיר בה אורו כמו שאור הקב"ה האיר בה ואז היה יכול להסתכל ביופיה שקודם החטא. אך הוא לא יכל הסתכל בה עד אותו זמן שחטאו ונתנו כוח לדין ללא המתקתו והגבירו הכיסוי ונתסלק היופי שלהם שהוא האור בכלי כנ"ל. כי מצד הקב"ה יצרת הפירוד כנ"ל על ידי הנסירה היה בשביל התגברות על הרע והמתקתו על ידי עליה בבחירה לטוב שאור אין סוף, אך הם חטאו על ידי אכלו לתוכם בחינת הפירוד כתכלית בפני עצמו אשר זה הדבר הפריד ממילא מאור העליון המחייה ונמשכה להם מיתה. אז אחרי הסתלקות אורות עליונים שהיו בהם, הסתכל בה אדם והכיר בה ביופי היצוני ביחס לקדושה שהייתה בהם בתחילה, והכיר בה שהיא כלי עב ביחס למה שהייתה, והכיר בה שעתה יכולה לשמש עימה להיות בבחינת שמש כנ"ל משפיע הטוב המעורב עם רע שהיה בו אחרי החטא. זהו שכתוב וידע אדם עוד את אשתו, וידע בכל, שהכיר כל מהותה החדשה, שהיא קיימת כדבר נפרד ממנו והיא כלי חסר. וידע והתחבר בתשמיש להיות לה משפיע כשמש. וזאת על ידי שידע שהכיר בה והסתכל בה כנ"ל בדיוקן החיצוני שבה ללא אורות האצילות.

וְתִנְיָן, אֲסִיר לִיה לְפָר נֶשׁ לְאֶסְתִּיבְלָא בְשִׁפְיֵרוּ דְאֶנְתָּתָא, בְּגִין דְּלֹא יִיְתִי בְּהִרְהוּרָא בִישָׂא, וְיִתְעַקֵּר (דף פ"ד ע"א) לְמַלְחָא אַחֲרָא. וְכִפְּ הָוָה רַבִּי שְׁמַעוֹן עֶבֶד, כִּד הָוָה אֲזִיל בְּמִתָּא, וְהָוָה חֲבָרְיָא אֲזִלִּין אֲבַתְרִיה, וְחָמָא לְאִינְתוֹ שְׁפִירָאן, מְאִיף עֵינֵיה, וְהָוָה אָמַר לְחֲבָרְיָא אַל תִּפְנּוּ. – וּשְׁנִינוּ שׁוֹב בְּאוֹתוֹ נוֹשָׂא, לְהַעֲמִיק וּלְחַדֵּד וּלְשַׁנֵּן הַחֲבִנָּה בְּסוּד הַיּוֹפִי וּמְדַרְגוֹתָיו אִיךְ צָרִיךְ לְנַהוֹג עִימוֹ כְּרִצּוֹנוֹ יִתְבַרֵךְ לְמַעַן נוֹכַל לְהִתְגַּבֵּר בְּכָל מְדַרְגָּה וּמְדַרְגָּה עַל הַיִּצָּר הָרַע, מִן הַיִּצָּר הָעֶכּוֹר עַד לְמַלְאָךְ קְדוֹשׁ. וְהִנֵּה לְמַדְנֵנוּ וּשְׁנִינוּ, אֲסוּר וּסְגוּר הָאוֹר מֵאֲחוּרֵי סוּגָר וּבְרִיחַ וּמִסָּךְ בְּרוֹז וְאִין בִּיכוּלַת לְקַבְּלוֹ לְאָדָם עַל יְדֵי מַעֲשֵׂה מְגוּשָׁם זֶה, לְהִסְתַּכֵּל בִּיּוֹפִיה שֶׁל אִשָּׁה, וּאֶפִּילוֹ חֲכָם אִמַּת קֶצֶת אִילוֹ הֵייתָה אֲשֶׁר לֹא נִחְשַׁב לּוֹ זֹאת הַתְּאוּוּה לְשׁוֹם נִיסוֹן, אֶפִּילוֹ תִּתְבַּע אוֹתִי אִשָּׁה יִפָּה בְּמִקוֹם סֵתֵר, שִׁיחִיה

בידו למלא תאוותו, והוא אצלו רק שטות ושגעון ואינו נחשב לנסיון כלל, אף על פי כן אסור לו להסתכל על יופיה, שהרי ההסתכלות היא בחינת דעת והתקשרות, ואם עוצם עינו מרעות ברע הרי מתקשר בקשר העליון כנ"ל ורואה זיו השכינה, אך אם מסתכל ביופי החיצוני הרי מקבל רשימו מגושם לאור היופי שהיה קודם החטא, ולכן אסור לו להסתכל ביפיה של אשה כדי שלא יבוא להרהור רע, ומחשבת דין ודמים עכורים, מחשבות הנפרדות מהאלוקות והטוב אשר באור אין סוף, כי מגדיל ההסתרה והרע על ידי הרהור רע המקבל מיופי דיני עכור ועל ידי זה יכול לעקור ממנו מעט האורות שבמוחו וכו' להשפיעם במקום החיצונים שהוא בחינת הפגם הידוע ועל ידי זה הוא עצמו יעקור עצמו לדבר אחר שהוא בחינת אהוריים והסתרה גמורה. והבן. וכך היה רבי שמעון עושה שלא היה מסתכל בנשים למרות שלא היה לו בזה שום ניסיון מצד גודל חכמתו והכרתו בגדולת הבורא, והנה כשהיה הולך בעיר והיו החברים הולכים אחריו לקבל מן חכם האמת עיצה נכונה וללמוד ממנו הנהגות קדושות ודעת פנימית שיש באלו ההנהגות, וראה רשב"י בחכמתו שיש לחשוש במקום זה נשים יפים (ועיין תורה ס' שהצדיקים הרגישו על יראה שהם יופי הנשים מבלי שראו בפועל) לכן הקדים לגדור גדר, השפיל את עיניו, שלא תהיה לו אחיזה בדין שאינו קדוש, דרך ההסתכלות בחיצוניות ותתרבה ח"ו ההסתרה. והיה אומר ומרמוז בלשון קצרה לחברים, אל תפנו אל האלילים שהוא שגעון ושטות, שאין בהם ממש, אל תפנו להסתכל לכיוונם, שלא תהיה להם אחיזה בכס, כי מאז חטא אדם הראשון אין להסתכל ביופי שאין אורות האצילות מלוכשים בו ומאירים הפנים, כי יכול על ידי זה כנ"ל לבוא להרהור רע והגברת הדין. כי העיקר הדרך והעיצה הנכונה לעלות האור האסור במקומות האסורים הוא על ידי עליה מחודשת בכל דרגה ודרגה, לעלות בהתכללות לטוב השלם ללא אחיזת הרע כלל, לעלות טוב שהוא אור אין סוף, שזה דייקא נעשה על ידי עצימת עינים מן הרע והבטה בעיני השכל בחשק נמרץ להדבק באור אין סוף אמן כן יהי רצון.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי הזוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד הזוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר הזוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמות רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור הזוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר הזוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

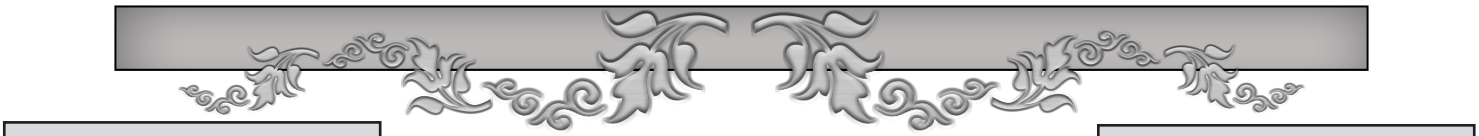
- א. יש פמה בחינות פתיצור הרע, והרב העולם היצור הרע שלחם הוא נמוך ומגושם מאד, רוח שטות ממש. ומי שיש לו דעת צח כל שהוא ומשער בלבד קצת את גדלת הבורא ותבונה, בודאי היצור הרע הזה הוא אצל שטות גדול וישגועו, ואפלו נסיון של תארת נאוף הוא אצל שטות ואין צריך שום התגברות לנצח אותו, רק שיש לו יצר הרע אחר גבוה מזה הרבה. אבל זה היצור הרע של רב העולם הוא שטות גדול באמת למי שהוא רק בעל שכל אמת.
- ב. מי שיש עליו דינים ח"י ויש לו איזה צרה רחמנא לאלו, צריך לראות להתגבר ולהתחזק אז ביותר להנצל מניצור הרע, כי אז מתגבר עליו היצור הרע ביותר. כי עקר שרש היצור הרע הוא גבורות ודינים רחמנא לאלו:
- ג. גם עצבות מזיק מאד ונותן פה להיצור הרע. עלינו צריך להתגבר מאד לשמח את נפשו בכל דרכי העצות המבארים במקומם, כי עקר ההתחזקות הוא עלינו שמחה וחדוה כמו שכתוב: "כי חרות ה' היא מעוזכם"

תפילה על פי הלימוד

מדרגות הקדושות. ואתה פלו טוב בעצמך בלי שום אהיות הדין כלל. אפלו הדין הקדוש והטהור, אתה מרמם ומנשא ממנו בתכלית ההתרוקמות בדרך נפלא ונורא, אשר אי אפשר להשיגו, איך אתה בעצמך מחיה את כל הדינים, מתכלית שרש העליון של הדין הקדוש והנורא עד סוף השתלשלות הדינים, עד שמשתלשל ונאחו מהם הסיגים והפסלת הנמור וכו'. ואתה מחיה את כלם, אשר מאלו הדינים נאחזים כל היצורים הרעים שבכל המדרגות, מתכלית דיוטא המתחוננה עד תכלית מדרגה העליונה עד בטר עליון, שהוא סוד שרש היצור הרע של הצדיקים הגדולים מאד הקדושים והנוראים. וכלם מקבלים חיות משה, ובלעדיך לא ירימו את ידם ואת רגלם, ואין להם שום פה וחיות כל שהוא כי אם משה לבד, כי אתה מחיה את כלם. ואף על פירכונ אתה מרמם ומנשא בתכלית ההתרוקמות וההקדל מכל שרש הדינים הקדושים שבכל העולמות הקדושים בתכלית תקדשה, כי אתה טוב באמת בתכלית הטוב בלי שום אהיות הדין כלל, ומי יבין דרכי פלאותיך

הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. וכעונותי הרבים ובשטות דעתי הפחותה, לא די שלא התגברתי לשברו בכל מדרגה ומדרגה, אף גם התגרה בי ביותר מעורי, עד אשר נתפסתי כנתוא מכור, נתנני ה' בידי לא אוכל קום". וכל מה שאני רוצה לפעמים להתר לצאת כחוט השערה מתחת ידו, הוא מתגרה ומתגבר בי ביותר, וכן היה פמה פעמים בלי שעור, עד אשר "כשל פה הפל, צמתו כבור חיי וידו אכן בי". ועתה אני שבשמים, חומל דלים, המבקש את הנרדפים, לפדני והורני פמה יוצה נער פמוני, מלא עונות פמוני, חלוש פה פמוני, למצא דרך ונתיב ועצה איך להתחזק כנגד כל מיני היצורים רעים בכל פעם. ואיך להתחכם בפחמה אמתית ולהתגבר בכל מיני התגברות, בכלעת ועת ובכל דרגא ודרגא, בכל מיני העליות וירידות שבועולם, להאריך אפי ולמשל ברוחי ולכבש את יצרי, באפן שאזכה להכניע ולשבר ולכטל כל מיני יצרון רעים וכל מיני הפחות המונעים מעבודתך ואמתתך, למען אזכה לילך בדרךך הקדושים, לסור מרע ולעשות הטוב כעניןך תמיד. רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, רבוננו דעלמא פלא, לעלא מן פלא ולית לעלא מנה, אשר אפלו בטר עליון אוכמא הוא לגבה. וטובך הגדול מרומם ומנשא על כל רום

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

הוצלחת שמעון בן רמונה רוחמה, ולורע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.